

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI

Iași, Str. Elena Doamna, nr. 1A, cod poștal 700398
telefon 0232-235033, 0332-403827, fax 0232-255907, 0232-217808
e-mail ca-iasi@just.ro, operator de date cu caracter personal nr. 3067

Secția penală și pentru cauze cu minori

Nr. 2107/A/ 2015

Minuta
întâlnirii trimestriale din data de 24 aprilie 2015
- trimestrul I al anului 2015 -

La întâlnire au participat .....

Titlul 1 - Limitele exercitării controlului judiciar în cadrul plângerii împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror

- 1.1. Materia – drept procesual penal
- 1.2. Subcategoria – cauze soluționate de judecătorul de drepturi și libertăți
- 1.3. Obiect Ecris – cale de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror
- 1.4. Actul normativ – Codul de procedură penală
- 1.5. Articole aplicabile – art. 213, art. 215 ind. 1 Cod procedură penală

Abstract – rezumatul soluției însușite

Judecătorul de drepturi și libertăți, investit cu soluționarea plângerii prevăzute de art. 213 Cod procedură penală, poate dispune asupra conținutului și duratei măsurii controlului judiciar, dispusă în cursul urmăririi penale de procuror (soluție adoptată în mod unanim).

Argumente

Mai multe opinii exprimate:

În **opinia majoritară** se consideră că plângerea prevăzută de art. 213 Cod procedură penală este o cale de atac devolutivă astfel că judecătorul de drepturi și libertăți, investit cu

soluționarea plângerii, poate dispune asupra conținutului și duratei măsurii controlului judiciar, dispusă în cursul urmăririi penale, examinând cauza atât sub aspectul legalității cât și al temeiniciei măsurii, și pe considerentul accesului liber la justiție, având în vedere că măsura controlului judiciar este o măsură preventivă restrictivă de drepturi. Judecătorul de drepturi și libertăți are competența să analizeze întrunirea cerințelor proporționalității și necesității (inclusiv prin prisma obligațiilor impuse și a duratei măsurii) alături de condițiile de luare sau prelungire a măsurii.

În **opinia minoritară** se consideră că din modul de reglementare al dispozițiilor art. 213 Cod procedură penală și 215 ind. 1 Cod procedură penală rezultă că judecătorul de drepturi și libertăți poate dispune, în cadrul plângerii doar asupra legalității luării sau prelungirii măsurii controlului judiciar, conform reglementării plângerea neavând caracter devolutiv. Judecătorul de drepturi și libertăți poate dispune fie respingerea plângerii, când condițiile prevăzute de lege sunt îndeplinite la luarea sau prelungirea măsurii, fie admiterea plângerii și revocarea măsurii, conform art. 215 alin. 6.

Argumentele soluției:

Plângerea prevăzută de art. 213 Cod procedură penală este o cale de atac devolutivă astfel că judecătorul de drepturi și libertăți, investit cu soluționarea plângerii, poate dispune asupra conținutului și duratei măsurii controlului judiciar, dispusă în cursul urmăririi penale, examinând cauza atât sub aspectul legalității cât și al temeiniciei măsurii, și pe considerentul accesului liber la justiție, având în vedere că măsura controlului judiciar este o măsură preventivă restrictivă de drepturi. Judecătorul de drepturi și libertăți are competența să analizeze întrunirea cerințelor proporționalității și necesității (inclusiv prin prisma obligațiilor impuse și a duratei măsurii) alături de condițiile de luare sau prelungire a măsurii.

Titlul 2 - Competența de soluționare a cererii de revocare a măsurii preventive a controlului judiciar dispusă de judecătorul de drepturi și libertăți sesizat cu propunerea de arestare preventivă a inculpatului

- 2.1. Materia – drept procesual penal
- 2.2. Subcategorie – cauze soluționate de judecătorul de drepturi și libertăți
- 2.3. Obiect Ecris – revocare măsură preventivă control judiciar (art. 242 C. pr. pen.)
- 2.4. Act normativ – Codul de procedură penală
- 2.5. Articole aplicabile - art. 242 alin. 4 Cod procedură penală

Abstract – rezumatul soluției însușite

Revocarea măsurii controlului judiciar se dispune de procuror în cursul urmăririi penale, în temeiul art. 242 alin. 4 Cod procedură penală (adoptată cu unanimitate).

Argumente

Mai multe opinii exprimate.

Într-o opinie s-a reținut că cererea de revocare a măsurii preventive a controlului judiciar dispusă de judecătorul de drepturi și libertăți sesizat cu propunerea de arestare preventivă a inculpatului este de competența procurorului prin raportare la dispozițiile art. II alin. 2 din OUG nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, conform căroră, în termen de cel mult 60 de zile de la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, procurorul, în cauzele aflate în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, și instanța, în cursul judecății, verifică din oficiu dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii preventive a controlului judiciar sau a controlului judiciar pe cauțiune ori dacă există temeiuri noi care justifică una dintre aceste măsuri preventive, dispunând după caz, prelungirea, menținerea sau revocarea măsurii preventive, dispozițiile art. 207, 208, 215¹ și 216 din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător.

Într-o altă opinie s-a apreciat că revocarea măsurii controlului judiciar se dispune de procuror în cursul urmăririi penale indiferent dacă măsura controlului judiciar a fost dispusă de procuror sau de judecătorul de drepturi și libertăți, în temeiul art. 242 alin. 4 Cod procedură penală.

Argumentele soluției:

Revocarea măsurii controlului judiciar se dispune de procuror în cursul urmăririi penale, indiferent dacă măsura controlului judiciar a fost dispusă de procuror sau judecătorul de drepturi și libertăți, iar temeiul revocării este art. 242 alin. 4 Cod procedură penală și nu art. II alin. 2 din OUG nr. 82/2014, acesta din urmă fiind o normă tranzitorie.

Titlul 3 - Modalitatea de aplicare a legii penale mai favorabile pentru persoanele condamnate definitiv în străinătate, înainte de 01.02.2014 și care execută pedeapsa în România, prin raportare la Decizia nr. 13/2014 a ICCJ, care se interpretează în sensul că, prin aplicarea art.6 Cod penal, persoanele condamnate trebuie aduse:

- fie în situația în care hotărârea de condamnare pronunțată de autoritățile judiciare străine ar fi recunoscută potrivit legii noi;
- fie în situația în care se află persoanele condamnate în România anterior datei de 01.02.2014, pentru aceleași infracțiuni.

Abstract – rezumatul soluției însușite

Persoanele condamnate prin hotărâri judecătorești străine, recunoscute în România în cadrul procedurilor prevăzute de titlul V și VI din Legea nr. 302/2004, hotărâri care se referă la infracțiuni comise anterior datei de 1 februarie 2014, au vocație la aplicarea legii penale mai favorabile, în temeiul art. 6 Cod penal, după rămânerea definitivă a hotărârii de recunoaștere,

indiferent dacă hotărârea de recunoaștere s-a pronunțat anterior sau ulterior datei de 1 februarie 2014, regulile de adaptare, respectiv stabilire a pedepselor fiind diferite în cadrul procedurii de recunoaștere față de cele impuse prin dispozițiile art. 6 Cod penal, iar, în aplicarea acestora, legea penală mai favorabilă poate fi determinată ca fiind vechiul cod penal sau noul cod penal. (opinie adoptată în mod unanim).

3.1. Materia – drept penal

3.2. Subcategorie – cauze soluționate de instanța de executare

3.3. Obiect Ecris – intervenirea unei legi penale noi

3.4. Act normativ – Codul penal și Codul de procedură penală

3.5. Articole aplicabile - art. 6 Cod penal, art. 595 Cod procedură penală

Argumente:

Într-o **primă opinie** se consideră că interpretarea art. 6 Cod penal se face în sensul că, prin raportare la Decizia nr. 13/2014 a ICCJ, în situația dată, pentru aplicarea art. 6 Cod penal, persoanele condamnate trebuie aduse în situația în care hotărârea de condamnare pronunțată de autoritățile judiciare străine ar fi fost recunoscută potrivit legii noi.

Opinia unanimă a judecătorilor Curții de Apel Iași - Secția penală și pentru cauze cu minori:

Din dispozițiile Deciziei nr. 13/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție rezultă că persoanele condamnate prin hotărâri judecătorești străine, recunoscute în România în cadrul procedurilor prevăzute de titlul V și VI din Legea nr. 302/2004, hotărâri care se referă la infracțiuni comise anterior datei de 1 februarie 2014, au vocație la aplicarea legii penale mai favorabile, în temeiul art. 6 Cod penal, după rămânerea definitivă a hotărârii de recunoaștere, indiferent dacă hotărârea de recunoaștere s-a pronunțat anterior sau ulterior datei de 1 februarie 2014, regulile de adaptare, respectiv stabilire a pedepselor fiind diferite în cadrul procedurii de recunoaștere față de cele impuse prin dispozițiile art. 6 Cod penal.

În aplicarea art. 6 Cod penal, legea penală mai favorabilă poate fi determinată ca fiind vechiul cod penal sau noul cod penal.

Argumentele soluției:

În cadrul întâlnirii judecătorilor s-a stabilit că, din dispozițiile Deciziei nr. 13/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție rezultă că persoanele condamnate prin hotărâri judecătorești străine, recunoscute în România în cadrul procedurilor prevăzute de titlul V și VI din Legea nr. 302/2004, hotărâri care se referă la infracțiuni comise anterior datei de 1 februarie 2014, au vocație la aplicarea legii penale mai favorabile, în temeiul art. 6 Cod penal, după rămânerea definitivă a hotărârii de recunoaștere, indiferent dacă hotărârea de recunoaștere s-a pronunțat anterior sau ulterior datei de 1 februarie 2014, regulile de adaptare, respectiv stabilire a

pedepselor fiind diferite în cadrul procedurii de recunoaștere față de cele impuse prin dispozițiile art. 6 Cod penal.

În aplicarea art. 6 Cod penal, legea penală mai favorabilă poate fi determinată ca fiind vechiul cod penal sau noul cod penal.

Titlul 4. Înțelesul sintagmei ”durata totală a măsurilor de supraveghere tehnică, cu privire la aceeași faptă și persoană”, prevăzută în art. 144 alin. 3 Cod procedură penală

- 3.1. Materia – drept procesual penal
- 3.2. Subcategorie – cauze soluționate de judecătorul de drepturi și libertăți
- 3.3. Obiect Ecris – prelungirea mandatului de supraveghere tehnică
- 3.4. Act normativ – Codul de procedură penală
- 3.5. Articole aplicabile - art. 144 alin. 3 Cod penal

Abstract - rezumatul soluției însușite

Durata totală a măsurilor de supraveghere tehnică – prevăzute de art. 138 alin. 1 lit. a) – e) Cod procedură penală - dispuse în cursul urmăririi penale cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă nu poate depăși în aceeași cauză mai mult de 6 luni, cu excepția măsurii de supraveghere video, audio sau prin fotografierea în spații private, care nu poate depăși 120 de zile (soluție adoptată în unanimitate).

Argumentele soluției:

Sintagma ”durata totală a măsurilor de supraveghere tehnică” prevăzută de art. 144 alin. 3 Cod procedură penală se interpretează în sensul în care persoana nu poate fi supusă măsurilor de supraveghere tehnică indiferent de tipul acestora, pentru aceeași faptă și în aceeași cauză, mai mult de 6 luni sau 120 de zile în cazul metodei de supraveghere video, audio sau prin fotografiere în spații private.

Avem în vedere și faptul că în reglementarea anterioară modificării noului Cod penal, prin articolul 102 pct. 91 din legea 255/2013, textul era reglementat astfel ”durata totală a măsurii de supraveghere tehnică...”

Titlul 5. Admisibilitatea contestației la executare în situația în care persoana condamnată invocă încălcarea regulii specialității la executarea mandatului european de arestare față de hotărârea prin care a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoare la care s-a adăugat, prin revocare, o pedeapsă anterior grațiată, mandatul european de arestare fiind emis în cursul procedurii, iar persoana condamnată a fost predată de statul A

- 5.1. Materia – drept procesual penal, cooperare judiciară internațională în materie penală
- 5.2. Subcategorie – cauze soluționate de instanța de judecată

5.3. Obiect Ecris – contestație la executare

5.4. Act normativ – Codul de procedură penală

5.5. Articole aplicabile - 598 Cod procedură penală, art. 115 din Legea 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

Ipoteză:

Admisibilitatea contestației la executare în situația în care persoana condamnată invocă încălcarea regulii specialității la executarea mandatului european de arestare față de hotărârea prin care a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoare la care s-a adăugat, prin revocare, o pedeapsă anterior grațiată, mandatul european de arestare fiind emis în cursul procedurii, iar persoana condamnată a fost predată de statul A; sentința penală de condamnare a rămas definitivă prin respingerea apelului;

- deși aflată sub o măsură preventivă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, persoana condamnată a fugit, fiind predată din nou de statul B, pentru executarea mandatului de executare a pedepsei închisorii privind pedeapsa cu închisoare la care s-a adăugat pedeapsa anterior grațiată;

- suplimentar, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, respectiva persoană a mai fost condamnată al o altă pedeapsă cu închisoare, rămasă definitivă.

Abstract - rezumatul soluției însușite

În situația menționată contestația la executare este inadmisibilă. Încălcarea regulii specialității nu poate fi invocată în cadrul contestației la executare, întrucât problema nu ține de executarea pedepsei, chiar în interpretarea largă a cazurilor prevăzute la art. 598 Cod procedură penală (soluție adoptată în mod unanim).

Argumente

Intr-o opinie se consideră că, în situația menționată contestația la executare este nefondată.

Argumentele soluției:

Încălcarea regulii specialității nu poate fi invocată în cadrul contestației la executare, întrucât problema nu ține de executarea pedepsei, chiar în interpretarea largă a cazurilor prevăzute la art. 598 Cod procedură penală. Această încălcare poate fi invocată în cadrul procedurilor de urmărire penală sau judecată a cauzei penale care ar reprezenta, în sine, pretinsa încălcare a regulii specialității, prevăzută de art. 115 din Legea 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală.

Este de reținut că statele care și-au dat consimțământul prin notificări la Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene pentru urmărire, judecată sau detenție a persoanei predate pentru alte infracțiuni comise anterior predării, sunt România, Austria și Estonia și, în

relația reciprocă între aceste state, nu se solicită autorizarea prevăzută de art. 115 alin. 3 din Legea 302/2004.

În speța prezentată, al doilea mandat european de arestare fiind emis pentru executarea pedepsei care include și pedeapsa a cărei grațiere s-a revocat nu este încălcată regula specialității.

În cazul în care, în paralel, inculpatul este judecat pentru o altă infracțiune săvârșită anterior predării, într-o altă cauză penală, acesta trebuie să invoce în acea cauză încălcarea regulii specialității ce poate fi acoperită prin solicitarea autorizării consimțământului statului de executare a mandatului european.

În situația în care judecata în altă cauză penală, pentru alte infracțiuni decât cele care motivează mandatul european de arestare în baza căruia a fost predat, s-ar fi desfășurat în lipsa inculpatului, pronunțându-se o hotărâre de condamnare definitivă, acesta are la dispoziție calea de atac a redeschiderii procesului penal cu privire la acea cauză.

Pentru a evita situații dificile și discutabile care privesc regula specialității, atunci când mandatul european este emis pentru judecarea unei cauze penale, ca în prima ipoteză, este recomandabil ca autoritatea română emitentă a mandatului european de arestare să completeze caseta f) din formularul standard de mandat european de arestare "Alte circumstanțe relevante (informații facultative)" referitoare la "consecințele infracțiunii", atunci când judecata finalizată cu o eventuală condamnare ar atrage revocarea grațierii pentru o pedeapsă anterioară sau revocarea suspendării sub supraveghere a executării unei pedepse anterioare, cu mențiuni privind eventuala revocare a grațierii sau a suspendării, pentru că, în aceste situații, nu poate fi obținută autorizarea ulterioară a consimțământului statului de executare a mandatului european de arestare, nefiind îndeplinite condițiile de fond și de formă pentru un mandat european de arestare sub aspectul deciziei ce ar putea fundamenta cererea de autorizare și care trebuie să fie, fie un mandat național de arestare preventivă, fie o hotărâre de condamnare. Cererea de autorizare a consimțământului statului de executare trebuie să îndeplinească toate condițiile de fond și de formă pentru un mandat european de arestare.

Titlul 6. Modalitatea în care se stabilește termenul la care poate fi reînnoită cererea de liberare condiționată

- 6.1. Materia – drept procesual penal
- 6.2. Subcategorie – cauze soluționate de instanța de executare
- 6.3. Obiect Ecris – liberarea condiționată
- 6.4. Act normativ – Codul de procedură penală
- 6.5. Articole aplicabile - 587 Cod procedură penală

Abstract - rezumatul soluției însușite

Dispoziția prevăzută de art. 587 alin. 2 Cod procedură penală privind fixarea termenului după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită este imperativă, această dispoziție legală recunoscând vocația condamnatului la liberare condiționată anterior finalizării executării pedepsei, iar interpretarea contrară suprimă vocația condamnatului recunoscută de lege (soluție adoptată în mod majoritar).

Argumente

Mai multe opinii exprimate:

În **opinia majoritară** a judecătorilor din secția penală a Judecătoriei Iași, se apreciază că este legală soluția instanței de a stabili ca deținutul să se libereze la termen. Ca și fundament teoretic al acestei opinii, s-a pornit de la ideea că, pe de o parte, liberarea condiționată nu este un drept al deținutului, ci doar o vocație pe care o dobândește la momentul la care a executat fracția prevăzută de lege din pedeapsă.

Astfel, se apreciază că, în practică, există situații în care deținutul mai are de executat o parte relativ mică din pedeapsă, astfel încât nu ar exista premisele intervenirii unor modificări fundamentale în conduita sa, premise care să conducă la acordarea liberării condiționate înainte de termen. De exemplu, se apreciază că, în situația în care deținutul mai are de executat 6 luni de închisoare și cu ocazia analizării cererii sale de liberare condiționată se constată că nu întrunește condițiile liberării condiționate, este legal ca instanța să dispună liberarea sa la termen. Se mai arată că, în situația în care s-ar fixa un nou termen pentru reînnoirea cererii de liberare condiționată, de exemplu după alte trei luni, judecătorul investit cu soluționarea noii cereri, în contextul în care ar aprecia că nu se impune liberarea condiționată, s-ar afla în situația fie de a da un nou termen, care de această dată ar fi și mai apropiat de data la care pedeapsa ar fi executată la termen (nefiind un termen efectiv), fie de a stabili că deținutul se va libera la termen. Rezultă deci că, în contextul în care un deținut nu îndeplinește condițiile liberării condiționate, mai devreme sau mai târziu, o atare soluție, a liberării la termen, urmează a fi dispusă.

Într-o **a doua opinie, minoritară**, s-a apreciat că, o atare soluție, de a dispune liberarea la termen, este în contradicție cu dispozițiile legale precitate, care impun judecătorului obligația de a stabili termen pentru reînnoirea cererii. În atare situație, în care mai era o perioadă scurtă până la executarea pedepsei la termen, s-a procedat la stabilirea unei date, pentru reiterarea cererii de liberare condiționată, chiar cu două săptămâni înainte de executarea pedepsei la termen. Sentința a fost desființată, în opinia instanței de control judiciar, termenul nefiind unul efectiv, iar soluția pronunțată în rejudecare a fost aceea de a fixa un termen și mai scurt.

O a **treia opinie** este în sensul opiniei majoritare a judecătorilor Secției penale Judecătoriei Iași, cu precizarea fixării termenului de reînnoire a cererii în ultima zi de executare a pedepsei.

Argumentele soluției:

Dispoziția prevăzută de art.450 alin. 2 C. pr. pen. anterior, art. 587 alin. 2 Noul Cod de procedură penală privind fixarea termenului după expirarea căruia propunerea sau cererea va

putea fi reînnoită este imperativă, această dispoziție legală recunoscând vocația condamnatului la liberare condiționată anterior finalizării executării pedepsei, iar interpretarea contrară suprimă vocația condamnatului recunoscută de lege.

Este irelevantă durata rămasă din pedeapsă până la executarea ei integrală, pentru stabilirea termenului de reînnoire a cererii sau propunerii, acesta putând fi stabilit până la un an. Este de asemenea irelevantă și orice apreciere a instanței asupra caracterului efectiv al termenului, o astfel de condiție nefiind prevăzută de lege.

Dreptul de a putea beneficia de liberare condiționată nu trebuie să fie unul teoretic și iluzoriu. El trebuie să permită unei instanțe să analizeze efectiv îndeplinirea condițiilor legale și să dea posibilitatea condamnatului – numai dacă acestea sunt întrunite cumulativ – să beneficieze măcar de o foarte scurtă perioadă de liberare condiționată.

Titlul 7. – Soluția dată în contestație împotriva sentinței penale prin care instanța de fond respinge cererea de liberare condiționată și fixează termen pentru reînnoirea cererii, însă, până la judecarea contestației deținutului a intervenit liberarea sa condiționată la termen

- 7.1. Materia – drept procesual penal, contestație
- 7.2. Subcategorie – cauze soluționate de instanța de executare
- 7.3. Obiect Ecris – liberarea condiționată
- 7.4. Act normativ – Codul de procedură penală
- 7.5. Articole aplicabile - 587 Cod procedură penală

Ipoteza - în contextul în care s-a pronunțat o soluție de respingere a cererii de liberare condiționată și s-a fixat un termen pentru reînnoirea cererii, însă, până la judecarea contestației deținutului, a intervenit liberarea sa, condiționată sau la termen. Într-o atare situație, instanța de control judiciar apreciază că se impune admiterea căii de atac formulate de deținut și respingerea cererii de liberare condiționată ca fiind rămasă fără obiect

Abstract – rezumatul soluției însușite

Soluția corectă este cea de respingere ca nefondată a contestației formulată întrucât hotărârea penală atacată, supusă contestației, a fost legală și temeinică la momentul judecării cauzei (adoptată cu unanimitate).

Argumente

Mai multe opinii exprimate:

În **opinia majoritară** se consideră că, într-o atare situație, s-ar impune respingerea contestației, întrucât, la momentul judecării căii de atac, nu mai subzista una dintre condițiile generale de exercitare ale oricărei căi de atac, respectiv interesul procesual. Or, această condiție a exercitării unei căi de atac trebuie să fie întrunită nu doar la momentul formulării contestației, ci și la data judecării acesteia. În susținerea acestei opinii, se arată că, în contextul în care s-ar

pronunța o soluție de admitere a cererii de liberare condiționată, împotriva căreia deținutul ar formula contestație (din diverse motive, indiferent dacă liberarea ar fi fost acordată la propunerea comisiei sau în cererea deținutului), soluția în calea de atac ar fi aceea de respingere, ca fiind lipsită de interes. Pentru identitate de rațiune, soluția respingerii contestației, întrucât nu mai subzistă interesul procesual, se impune și în contextul în care liberarea deținutului a intervenit ulterior pronunțării sentinței de respingere a cererii.

Într-o altă opinie se consideră că soluția corectă este cea de admitere a contestației și de respingere a cererii/propunerii de liberare condiționată ca fiind rămasă fără obiect și al înlăturării dispoziției de stabilire a termenului pentru reînnoirea cererii (soluție mai favorabilă pentru condamnat întrucât, printre altele, în calea de atac, acesta nu mai este obligat la plata cheltuielilor de judecată, care rămân în sarcina statului) pentru următoarele considerente:

- în ipoteza în care după pronunțarea sentinței contestate – de respingere a cererii de liberare condiționată – condamnatul a fost liberat condiționat ca urmare a admiterii unei alte cereri sau propuneri printr-o altă hotărâre judecătorească rămasă definitivă, cererea sa inițială de liberare condiționată a rămas fără obiect, nemaiputând avea justificare menținerea unei soluții de respingere, pe fond, a unei asemenea cereri, cu consecința corelativă a menținerii inutile a unui termen ulterior pentru reînnoirea cererii (de cele mai multe ori acest termen fiind ulterior chiar și pronunțării deciziei);

- dacă, între timp, condamnatul a fost deja liberat condiționat, aceasta constituie o împrejurare a cărei consecință procesuală firească o reprezintă rămânerea fără obiect a cererii cu care instanțele au fost investite în această cauză, întrucât nu mai subzistă condiția premisă ce a făcut posibilă formularea cererii și anume starea de detenție. Sub aspect procesual, această împrejurare atrage respingerea cererii de liberare condiționată ca rămasă fără obiect și nu ca neîntemeiată.

- pe de altă parte, cu privire la aceiași cerere, bazată pe același proces-verbal al comisiei de liberări condiționate (deci pe aceiași situație factuală) nu pot coexista două soluții diametral opuse: una mult anterioară, de admitere, cu consecința liberării condiționate, rămasă definitivă, și una ulterioară, de respingere a cererii de liberare condiționată, rămasă definitivă ulterior, respectiv la data pronunțării deciziei din contestație. Prin urmare, soluția admiterii contestației și modificării temeiului respingerii cererii, ca fiind rămasă fără obiect, se impune și pentru că există deja autoritate de lucru judecat, cu privire la analiza oportunității liberării condiționate în baza aceluiași proces-verbal al Comisiei de liberări condiționate.

- în situația în care cererea ce face obiectul judecății rămâne fără obiect nici măcar instanța de control judiciar nu mai poate analiza fondul acesteia. Rămânerea fără obiect a cererii de liberare condiționată este în strânsă legătură cu regularitatea sesizării/învierii instanței cu analizarea fondului unei asemenea cereri, așa cum se va detalia mai jos. Cu alte cuvinte, cererea rămânând fără obiect nicio instanță (de fond sau de control judiciar) nu mai poate analiza fondul acesteia.

Argumentele soluției:

Respingerea contestației ca lipsită de interes se integrează doar soluției de respingere ca inadmisibilă a unei astfel de contestații, soluție ce nu este posibilă atâta timp cât calea de atac este prevăzută de lege și, la momentul declarării, condamnatul justifică interes procesual.

Titlul 8. – Soluția care trebuie pronunțată în soluționarea cererilor de confirmare a redeschiderii urmăririi penale în situația în care ordonanța de redeschidere supusă confirmării este dată ca urmare a admiterii plângerii formulate în condițiile art. 339 alin. 4 Cod procedură penală împotriva unei soluții de clasare sau renunțare la urmărire.

- 8.1. Materia – drept procesual penal
- 8.2. Subcategorie – cauze soluționate de judecătorul de cameră preliminară
- 8.3. Obiect Ecris – reluarea în caz de redeschidere a urmăririi penale
- 8.4. Act normativ – Codul de procedură penală
- 8.5. Articole aplicabile – 335 și 339 Cod procedură penală

Abstract – rezumatul soluției însușite

În ceea ce privește soluția care trebuie pronunțată în soluționarea cererilor de confirmare a redeschiderii urmăririi penale în situația în care ordonanța de redeschidere supusă confirmării este dată ca urmare a admiterii plângerii formulate în condițiile art. 339 alin. 4 Cod procedură penală împotriva unei soluții de clasare sau renunțare la urmărire, nu există o practică unitară la nivelul parchetelor, în sensul că nu toate unitățile de parchet supun confirmării judecătorului de cameră preliminară soluțiile de redeschidere a urmăririi penale. Se va merge în continuare pe varianta unanimă a confirmării redeschiderii urmăririi penale, iar, în paralel, Înalta Curte de Casație și Justiție va verifica, prin solicitare adresată Parchetului General, practica parchetelor (soluție adoptată cu unanimitate).

Argumente

Potrivit art. 335 alin. 4 Cod procedură penală, ”redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile sub sancțiunea nulității. Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului, asupra legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Încheierea judecătorului este definitivă.”

Într-o primă opinie, majoritară la nivelul secției, se apreciază că sunt supuse confirmării judecătorului de cameră preliminară soluțiile de redeschidere a urmăririi penale, independent de modalitatea de sesizare a prim-procurorului parchetului. Astfel, atât în situația în care prim procurorul se sesizează din oficiu, cât și în situația în care a fost sesizat cu plângere formulată în condițiile art. 339 alin. 4 Cod procedură penală împotriva unei soluții de clasare sau renunțare la urmărire. Textul art. 335 nu face nici o distincție, supunând confirmării judecătorului toate soluțiile de redeschidere a urmăririi penale. În concordanță cu această opinie este și doctrina. Astfel, se arată că ”în cazurile de redeschidere a urmăririi penale enumerate la pct. 1/4 (indiferent dacă redeschiderea s-a dispus din oficiu ori ca urmare a soluționării de către procurorul ierarhic superior a plângerii formulate împotriva ordonanței de clasare/renunțare la urmărirea penală) procurorul trebuie să sesizeze judecătorul de cameră preliminară în vederea

confirmării ordonanței de redeschidere a urmăririi penale”, Udriou Mihail, Procedură Penală. Partea specială, Edit. C.H. Beck, București, 2014, fila 86.

Într-o altă **opinie, minoritară**, s-a arătat că sunt inadmisibile cererile de confirmare a redeschiderii urmăririi penale. S-a arătat că în cauza ”Stoianova și Nedelcu contra României” Curtea a constatat că, deși procedurile penale deschise contra reclamanților au cuprins două faze distincte, ele constituie o unică perioadă de timp care trebuie examinată sub imperiul termenului rezonabil. În fapt, ordonanța de scoatere de sub urmărire penală nu poate fi considerată că ar fi finalizat procesul penal, întrucât aceasta nu constituie o decizie definitivă asupra acuzației penale îndreptate contra persoanelor implicate. În plus, spre deosebire de afacerea *Withey versus Marea Britanie*, **parchetul putea să reînceapă ancheta penală oricând și fără a putea fi controlat de vreo autoritate judiciară, iar statul nu a reușit să probeze faptul că redeschiderea unor proceduri penale după decizii de scoatere ori neîncepere a urmăririi penale ar fi niște situații excepționale**. Curtea a reamintit că procurorul român nu este un magistrat independent față de executiv.

Prin urmare, o atare procedură a fost introdusă în legislația internă pentru a limita posibilitatea procurorului de a redeschide urmărirea penală oricând, chiar abuziv și fără a fi cenzurat de un magistrat, nu și în situația în care redeschiderea urmăririi penale ar fi efectul admiterii unei plângeri formulate în termen împotriva ordonanței de clasare/renunțare la urmărirea penală.

Se susține că, din chiar textul de reglementare, ar reieși o atare concluzie, în contextul în care, în cadrul art. 335 alin. 1 teza 1 NCPP se arată următoarele: ”în cazul în care procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, **ulterior**, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale”, iar în cadrul alin. 2 al aceluiași art. se arată că ”în cazul în care au apărut fapte sau împrejurări **noi** din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea”, iar, prin folosirea termenului de ”ulterior”, legiuitorul s-a raportat la situația avută în vedere și de jurisprudența CEDO citată, adică aceea în care a trecut o perioadă de timp de la darea soluției de netrimiteră în judecată. În continuare, se arată că prin folosirea sintagmei ”fapte sau împrejurări noi” sunt avute în vedere acele fapte sau împrejurări care au intervenit ulterior dispunerii unei soluții de netrimiteră în judecată, care nu aveau cum să fie avute în vedere de procurorul de caz și care, neaflându-se la dosar, fiind noi, nu puteau fi avute în vedere nici de prim-procuror la momentul soluționării plângerii împotriva soluției.

Argumentele soluției:

Este exceptată de la procedura confirmării soluției de redeschidere a procesului penal, prevăzută de art. 335 alin. 4 Cod procedură penală, numai hotărârea pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, conform art. 335 alin. 5 Cod procedură penală.

Toate ordonanțele prin care procurorul dispune redeschiderea urmăririi penale, conform art. 335 alin. 1, 2 și 3 Cod procedură penală, sunt supuse confirmării judecătorului de cameră preliminară, potrivit art. 335 alin. 4 Cod procedură penală.

Dispozițiile alin. 1 al art. 335 nu fac distincție după cum procurorul ierarhic superior care infirmă ordonanța procurorului de caz de clasare a fost sesizat din oficiu sau prin plângerea prevăzută de art. 339 alin. 4 Cod procedură penală.

Se vor efectua verificări care să stabilească dacă există practică neunitară la nivelul parchetelor, având în vedere că nu toate unitățile de parchet supun confirmării judecătorului de cameră preliminară soluțiile de redeschidere a urmăririi penale.

Titlul 9. – Soluția dată în contestație la executare formulată de Biroul de executări penale cu privire la situația în care instanța de executare pe baza sentinței de condamnare a emis mandat de executare a pedepsei și mandat european de arestare, iar statul solicitat a refuzat predarea condamnatului, recunoscând parțial hotărârea de condamnare.

9.1. Materia – drept procesual penal

9.2. Subcategorie – cauze soluționate de instanța de executare

9.3. Obiect Ecris – contestație la executare

9.4. Act normativ – Codul de procedură penală

9.5. Articole aplicabile – 598 lit. c) Cod procedură penală, art. 94 alin. 1 din Legea 302/2004

Ipoteză:

Stalul italian a preluat parțial executarea unei hotărâri, întrucât, una dintre faptele pentru cure se dispusese condamnarea, respectiv furtul între soți, nu este incriminată în legea italiană. (în cursul termenului de încercare stabilit ca urmare a condamnării cu suspendarea executării pedepsei de 1 an aplicate pentru infracțiunea de „furt între soți”, aceeași inculpată a săvârșit un concurs de infracțiuni, pentru care a fost condamnată la o pedeapsă rezultantă de 4 ani și 6 luni; suspendarea executării a fost revocată, iar pedeapsa de 1 an, pentru infracțiunea de „furt între soți”, a fost adiționată, în temeiul art. 83 C.pen. stabilindu-se ca inculpata să execute o pedeapsă de 5 ani și 6 luni închisoare).

În aceste condiții, Judecătoria Iași a reținut că a intervenit un impediment în ceea ce privește executarea hotărârii de condamnare pronunțate de Judecătoria Iași, întrucât o parte din această executare, a fost preluată de autoritățile italiene. Pe cale de consecință, în baza an. 461 alin. 1 lit. c Cod procedură penală, instanța a admis în parte contestația la executare formulată de judecătorul delegat la Compartimentul de Executări penale din cadrul Judecătoriei Iași, privind intervenirea unei împiedicări la executarea sentinței penale.

S-a constatat că prin sentința statului italian recunoscută a fost recunoscută sentința Judecătoriei Iași, cu privire la condamnarea de 4 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea, în concurs, a mai multor infracțiuni, fiind admisă executarea pe teritoriul statului italian a acestei condamnări și, că față de această împrejurare, s-a refuzat predarea către statul român a persoanei condamnate.

S-a constatat că, prin aceeași sentință penală, pronunțată de Curtea de Apel din Napoli, nu a fost recunoscută condamnarea de un an închisoare, ce i-a fost aplicată pentru comiterea infracțiunii de „furt între soți”, prevăzută de art. 210 Cod penal prin raportare la art. 208 Cod penal, ce a fost aplicată inițial prin sentința penală a Judecătoriei Pașcani, ulterior, prin sentința penală a Judecătoriei Iași, fiind revocat beneficiul suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate și alăturată pedeapsa de 1 (un) an închisoare, pedepsei de 4 (patru) ani și 6 (șase) luni închisoare.

S-a constatat că, drept efect al recunoașterii și executării de către statul italian a condamnării de 4 ani și 6 luni închisoare, statul român pierde dreptul de a solicita executarea aceleiași condamnări, dar păstrează dreptul de a cere executarea pedepsei de 1 (un) an închisoare, aplicată pentru săvârșirea de către condamnată a infracțiunii de „furt între soți”, prevăzută de art. 210 Cod penal, raportat la art. 208 Cod penal.

S-a dispus retragerea mandatului de executare și a tuturor formelor ulterioare de executare a pedepsei închisorii emise în baza sentinței penale a Judecătoriei Iași și emiterea unui nou mandat de executare pe numele condamnatei Cepariu (fostă Moraru, născută Tigăță-Bran) Cornelia, doar pentru pedeapsa de 1 (un) an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de „furt între soți”, prevăzută de art. 210 Cod penal raportat la art. 208 Cod penal."

Tribunalul Iași a casat integral sentința Judecătoriei Iași. A stabilit Tribunalul Iași că, deși instanța italiană nu a recunoscut hotărârea de condamnare a contestatoarei pentru săvârșirea infracțiunii de furt între soți, instanța de fond nu putea interpreta acest aspect ca pe o recunoaștere parțială, cu consecința păstrării dreptului statului român de a cere executarea ca stat, a sentinței Judecătoriei Iași, întrucât instanța de fond nu avea competența de a repune în individualitatea lor pedepsele pentru fiecare dintre infracțiuni în parte. Sentința penală pronunțată de Judecătoria Iași stabilește un total al pedepsei de executat de 5 ani și 6 luni, ca un tot unitar, pentru întreaga activitate infracțională. În acest mod pedeapsa de 1 an închisoare și-a pierdut individualitatea, ea intrând în componența pedepsei de 5 ani și 6 luni, prin aplicarea cumulului aritmetic, iar instanța de fond, la acest moment și în acest cadru procesual nu avea competența de a repune în individualitatea sa această pedeapsă. Motivul pentru care s-a dispus revocarea suspendării a fost comiterea de noi infracțiuni în termenul de încercare, ceea ce a făcut ca pedeapsa finală să reflecte și să sancționeze întreaga activitate infracțională a contestatoarei ca pe un întreg.

În consecință, nu are nici o relevanță faptul că pedeapsa de 1 an închisoare a fost stabilită printr-o sentință diferită, respectiv prin sentința penală nr. 1218/1998 pronunțată de Judecătoria Pașcani, întrucât pedeapsa aplicată în final, se autonomizează, formula de calcul fiind una mixtă, așa cum prevede legislația română, formulă ce a folosit la stabilirea pedepsei atât metoda cumulului juridic, cât și metoda cumulului aritmetic. Pe aceste considerente, instanța de fond trebuia să constate că, datorită refuzului de predare a contestatoarei, de către statul italian, precum și datorită preluării de către acesta a dreptului de a cere executarea, a fost paralizată integral executarea hotărârii penale.

Pe cale de consecință, s-a admis recursul persoanei condamnate și s-a respins contestația la executare formulată de judecătorul delegat la Compartimentul Executări Penale din cadrul Judecătorei Iași împotriva sentinței penale nr. 5820/16.12.2005 a Judecătorei Iași.

Abstract – rezumatul soluției însușite

Soluția corectă este aceea de admitere a contestației la executare, în baza art. 598 lit. c Cod procedură penală și, pe cale de consecință, de a se dispune retragerea formelor de executare și emiterea unui nou mandat de executare pentru pedeapsa la care a fost condamnat pentru infracțiunea ce nu a fost recunoscută (soluție adoptată în mod unanim).

Argumente

Mai multe opinii exprimate:

Intr-o primă opinie, s-a apreciat că soluția corectă este aceea de admitere a contestației la executare, în baza art. 598 lit. c Cod procedură penală și, pe cale de consecință, de a se dispune retragerea formelor de executare. În motivarea acestor soluții, s-a reținut că prin preluarea executării de către un alt stat, a survenit o împiedicare la executare.

Într-o **a doua opinie**, se apreciază că soluția corectă este aceea de respingere a contestației la executare întrucât, în situația unui refuz de executare a mandatului, ca urmare a preluării executării, nu devine incident niciunul dintre cazurile expres prevăzute de lege, care să impună retragerea mandatului de executare emis în baza sentinței penale de condamnare, iar, valabilitatea acestui mandat de executare a pedepsei închisorii este o condiție esențială pentru emiterea și, implicit, pentru valabilitatea mandatului european de arestare emis ulterior.

Argumentele soluției:

Soluția contrară de respingere a unei contestații la executare lasă în ființă un mandat de executare a pedepsei de 5 ani și 6 luni închisoare în condițiile în care s-au emis forme de executare, în urma recunoașterii parțiale a hotărârii penale română, pentru pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare de statul italian, persoana condamnată fiind supusă riscului executării a două mandate de executare pentru aceleași fapte în baza unei hotărâri de condamnare unică.

Titlul 10. Modalitatea în care inculpatul minor sub 16 ani primește termen în cunoștință, dacă este prezent în instanță la un termen de judecată.

10.1. Materia – drept procesual penal

10.2. Subcategorie – cauze soluționate de

10.3. Obiect Ecris –

10.4. Act normativ – Codul de procedură penală

10.5. Articole aplicabile – art. 257, art. 353 Cod procedură penală

Abstract – rezumatul soluției însușite

Inculpatul minor sub 16 ani prezent personal în instanță la un termen de judecată nu primește termen în cunoștință în absența reprezentantului legal, părinte sau tutore, întrucât din interpretarea dispozițiilor art. 257 alin. 6 Cod procedură penală rezultă că minorul sub 16 ani este citat prin reprezentant legal, astfel că dobândește termen în cunoștință prin reprezentantul său legal (soluție adoptată cu unanimitate).

Argumente

Mai multe opinii exprimate:

Într-o primă opinie, s-a arătat că minorul sub 16 ani, prezent personal în instanță la un termen de judecată, chiar în absența reprezentantului legal, părinte ori tutore, primește personal termen în cunoștință conform prevederilor art. 353 alin. 2 Cod procedură penală.

Se relevă faptul că minorul sub 16 ani primește termen în cunoștință dacă este prezent la un termen fie personal, fie prin reprezentantul legal.

Într-o altă opinie, s-a arătat faptul că minorul sub 16 ani, prezent personal în instanță la un termen de judecată (care nu are deja termen în cunoștință), nu primește termen încunoștință în absența reprezentantului legal, părinte sau tutore.

S-a arătat faptul că inculpatul minor sub 16 ani primește termen în cunoștință doar prin intermediul reprezentantului legal în una dintre modalitățile prevăzute de art. 353 Cod procedură penală.

S-a învederat că în susținerea acestui punct de vedere pledează și prevederile art. 257 alin. 6 Cod procedură penală care statuează faptul că minorul cu o vârstă mai mică de 16 ani este citat prin intermediul părinților sau al tutorelui.

Argumentele soluției:

Inculpatul minor sub 16 ani prezent personal în instanță la un termen de judecată nu primește termen în cunoștință în absența reprezentantului legal, părinte sau tutore, întrucât din interpretarea dispozițiilor art. 257 alin. 6 Cod procedură penală rezultă că minorul sub 16 ani este citat prin reprezentant legal, astfel că dobândește termen în cunoștință prin reprezentantul său legal. Dispozițiile art. 257 alin. 6 Cod procedură penală sunt dispoziții derogatorii de la dispozițiile art. 353 alin. 2 Cod procedură penală.

Singura ipoteză care naște problema de drept ridicată este atunci când reprezentanții legali nu au semnat dovada de îndeplinire a procedurii de citare pentru inculpatul minor, iar acesta s-a prezentat personal în instanță în lipsa părintelui sau tutorelui.

Titlul 11. Temeiul juridic al soluției de achitare a inculpatului cu privire la infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 367 Cod penal (fost art. 7 din Legea nr. 39/2003) în ipoteza în care infracțiunea ce reprezintă

infracțiunea scop a grupului este dezincriminată, ca urmare a intrării în vigoare a Noului Cod penal.

11.1. Materia – drept penal

11.2. Subcategorie – cauze soluționate de instanța de judecată

11.3. Obiect Ecris – infracțiuni

11.4. Act normativ – Codul penal, Cod procedură penală

11.5. Articole aplicabile – 367 Cod penal, art. 16 lit. b Cod procedură penală

Abstract – rezumatul soluției însușite

În situația enunțată, temeiul juridic al soluției de achitare este art. 16 lit. b teza I-a Cod procedură penală (adoptată cu unanimitate).

Argumente

Mai multe opinii exprimate.

Pe de o parte, s-a susținut că în ipoteza în care infracțiunea ce reprezintă infracțiunea scop a grupului infracțional organizat este dezincriminată ca urmare a intrării în vigoare a Noului Cod penal se impune a se dispune achitarea inculpatului pe considerentul că aceasta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege (art. 16 lit. b Cod procedură penală), iar pe de altă parte, s-a susținut faptul că se impune a se dispune achitarea inculpatului pe considerentul că aceasta nu este prevăzută de legea penală (art. 16 lit. b Cod procedură penală).

Argumentele soluției:

Pentru ipoteza menționată, soluția de achitare se întemeiază în art. 16 lit. b teza I-a Cod procedură penală, pe considerentul că infracțiunea de constituire grup infracțional organizat nu este prevăzută de legea penală.

Titlul 12 - Soluția în cazul cererii Direcției de Sănătate Publică vizând suspendarea temporară a tratamentului medical, aplicat unei persoane bolnavă de schizofrenie, în situația în care aceasta este gravidă iar tratamentul afectează grav fătul

Codul de procedură penală prevede doar încetarea tratamentului medical, însă această măsură se poate dispune numai în cazul vindecării, este definitivă și nu prevede posibilitatea reînceperii tratamentului.

12.1. Materia – drept procesual penal

12.2. Subcategorie – cauze referitoare la executarea sancțiunilor de drept penal

12.3. Obiect Ecris – obligarea la tratament medical - suspendare

12.4. Act normativ – Cod procedură penală

12.5. Articole aplicabile – 566 și următoarele Cod procedură penală

Abstract – rezumatul soluției însușite

Situația invocată, în care persoana este gravidă iar tratamentul medical afectează grav fătul, ar echivala cu o înrăutățire a stării de sănătate, caz prevăzut de art. 567 lit. c) Cod procedură penală care ar atrage înlocuirea măsurii cu măsura internării medicale, avându-se în vedere scopul instituirii măsurilor de siguranță, prevăzut de art. 107 Cod penal, respectiv cel al înlăturării unei stări de pericol și de preîntâmpinare a săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală (adoptată cu majoritate).

Argumente

Mai multe opinii exprimate:

Primul argument este în sensul că dispozițiile art. 567, 568 Cod procedură penală nu prevăd soluția suspendării temporare a tratamentului medical aplicat unei persoane bolnave de schizofrenie, astfel că sesizarea de suspendare temporară a tratamentului medical este inadmisibilă.

S-a exprimat **opinia minoritară** că situația invocată, în care persoana este gravidă iar tratamentul medical afectează grav fătul, ar echivala cu o înrăutățire a stării de sănătate, caz prevăzut de art. 567 lit. c) Cod procedură penală care ar atrage înlocuirea măsurii cu măsura internării medicale, avându-se în vedere scopul instituirii măsurilor de siguranță, prevăzut de art. 107 Cod penal, respectiv cel al înlăturării unei stări de pericol și de preîntâmpinare a săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală și pentru realizarea acestui scop.

S-a exprimat și o opinie potrivit căreia, conform dispozițiilor de procedură penală, art. 567 și 568, sesizarea privind suspendarea temporară a tratamentului medical, pentru motivul de fapt invocat, este inadmisibilă, dar sesizarea devine admisibilă din perspectiva dispozițiilor prevăzute de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, privind dreptul al viață.

Argumentele soluției:

Dispozițiile art. 567, 568 Cod procedură penală nu prevăd soluția suspendării temporare a tratamentului medical aplicat unei persoane bolnave de schizofrenie, însă, situația invocată, în care persoana este gravidă iar tratamentul medical afectează grav fătul, ar echivala cu o înrăutățire a stării de sănătate, caz prevăzut de art. 567 lit. c) Cod procedură penală care ar atrage înlocuirea măsurii cu măsura internării medicale, avându-se în vedere scopul instituirii măsurilor de siguranță, prevăzut de art. 107 Cod penal, respectiv cel al înlăturării unei stări de pericol și de preîntâmpinare a săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală și pentru realizarea acestui scop.

Titlul 13. Soluția dată unei cereri de contopire pedepse cu recunoaștere hotărâre penală străină pe cale incidentală, în situația în care condamnatul execută în prezent o pedeapsă de 3 ani, însă în urma recunoașterii hotărârii penale străine și contopirii, prin aplicarea

dispozițiilor privind pluralitatea intermediară, ar rezulta o pedeapsă de 6 ani iar deducerea perioadei executată în străinătate ar fi doar de 1 an și 6 luni închisoare.

În fapt condamnatul insistă în cererea de recunoaștere însă nu dorește contopirea, ci doar deducerea din pedeapsa pe care o execută a perioadei executate în străinătate în baza hotărârii penale străine.

Problema provine din faptul că, după recunoașterea hotărârii penale străine, instanța este obligată să se pronunțe asupra contopirii, din oficiu, iar principiul neagrării situației condamnatului vizează doar procedura recunoașterii penale străine și nu contopirea.

După recunoașterea hotărârii penale străine, cu respectarea principiului neagrării situației condamnatului, hotărârea recunoscută devine hotărâre penală pronunțată de instanțele române și se supune regulilor de la contopire, respectiv soluționarea contopirii din oficiu.

13.1. Materia – drept penal

13.2. Subcategorie – cauze referitoare la executarea sancțiunilor de drept penal

13.3. Obiect Ecris – alte modificări de pedepse

13.4. Act normativ – Cod penal, Cod procedură penală

13.5. Articole aplicabile – 40 Cod penal, art. 585 Cod procedură penală

Abstract – rezumatul soluției însușite

Dacă cererile de contopire și de recunoaștere a hotărârilor penale străine sunt întemeiate se va proceda la recunoașterea hotărârii penale străine, contopirea pedepselor și deducerea perioadei executată în străinătate din pedeapsa rezultantă de executat (soluție adoptată în mod unanim).

Argumente

Mai multe opinii exprimate:

Într-o **opinie majoritară a judecătorilor Secției penale și pentru cauze cu minori a Curții de Apel Iași** este în sensul în care dacă cererile de contopire și de recunoaștere a hotărârilor penale străine sunt întemeiate se va proceda la recunoașterea hotărârii penale străine, contopirea pedepselor și deducerea perioadei executată în străinătate din pedeapsa rezultantă de executat, sau în situația în care cererile sunt neîntemeiate, vor fi respinse, în consecință.

În **opinia minoritară** se susține că, raportat la ipoteza din alineatul 2 al problemei expuse, se va lua act de retragerea cererii de contopire a pedepselor, respingându-se cererea de deducere din pedeapsă a duratei pedepsei executată în străinătate iar, cu privire la cererea de recunoaștere a hotărârii penale străine, aceasta va fi soluționată sau trimisă instanței competente spre soluționare, raportat la evaluări efectuate conform art. 140 ind. 1 din Legea 302/2004.

Argumentele soluției:

Opinia majoritară a judecătorilor Secției penale și pentru cauze cu minori a Curții de Apel Iași este în sensul în care dacă cererile de contopire și de recunoaștere a hotărârilor penale străine sunt întemeiate se va proceda la recunoașterea hotărârii penale străine, contopirea pedepselor și deducerea perioadei executată în străinătate din pedeapsa rezultantă de executat, sau în situația în care cererile sunt neîntemeiate, vor fi respinse, în consecință.

În cererea de contopire pedepse nu se aplică principiul neagrării situației juridice a condamnatului și instanța dispune din oficiu asupra cererii de contopire a pedepselor, indiferent de poziția procesuală a condamnatului.

Președinte Secția penală și pentru cauze cu minori,
Judecător ....